

[Hassing Jørgensen.]

Aflæggelse, er i alt væsentligt i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Forskrifter.

I § 27 gives der Regeringen Bemyndigelse til at afslutte Overenskomst med Nationalbanken. Jeg gaar herved ud fra, at det tidligere foreliggende Tilsagn fra Nationalbankens Side om at ville tiltræde en saadan Overenskomst fremdeles staar ved Magt.

Saa vel Venstres som Det konservative Folkepartis Ordfører har under Omtalen af denne Sag ligesom ved de tidligere Forhandlinger herom rejst Spørgsmaalet, hvorvidt der samtidig med denne Sags Ordning burde ske en Afhændelse af Statens Aktier i Landmandsbanken. Jeg har dog ikke forstaaet de to ærede Medlemmer saaledes, at de sammenkædede de to Ting i den Forstand, at de ikke vil det ene, hvis det andet ikke kan lade sig gøre. En Sammenkædning af disse to Spørgsmaal vilde i alt Fald forekomme mig ganske uberettiget. I Loven om Landmandsbankens Ordning er det utvetydigt overladt til Handelsministeren at fastsætte Tidspunktet og Vilkaarene for Aktiernes Afhændelse. Jeg vil understrege, at de to ærede Partier har det fulde Medansvar for denne Bestemmelse. Jeg erindrer meget godt, hvor opsat en Del af Det konservative Folkepartis Medlemmer under de Forhandlinger, som i sin Tid fandt Sted om Nyordningen af Landmandsbanken, var paa dog endelig at faa en Overenskomst med det socialdemokratiske Parti netop om denne Sag. Det konservative Folkeparti var ikke enigt om det, men Strømningen inden for Partiet var saa stærk, at den daværende Venstreminister saa sig nødsaget til at forlade sit eget Forslag for at benytte sig af den Tilslutning, han kunde faa fra Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti, og dør tager jeg sikkert ikke meget fejl, naar jeg siger, at den Bestemmelse, man nu støder paa, eller støder sig paa, spillede utvivlsomt en meget væsentlig Rolle for Opnaaelsen af den ønskede Overenskomst.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mindede om, at Det radikale Venstre, som bekendt, var Modstander af, at Staten overtog Garantien for Banken, og om, at det ikke har stemt for den endelige Ordning ud fra den Betragtning, at det er betænkeligt at lade en Banks Direktion forvalte 600—700 Millioner for Statens Regning og Risiko. Men det ærede Medlem vil ikke heraf kunne drage den Slutning,

at Det radikale Venstres Medvirkning kan opnaas under de nuværende Forhold til at forandre den Tilstand, som er etableret ved Loven om Landmandsbanken. De to Ting, Ordningen af Seddelbankens og Ordningen af Landmandsbankens Forhold, har ikke noget med hinanden at gøre. Ordningen af Seddelbankens Forhold er en Sag, som har nogen Hast, og jeg skal herunder indføje, at man sikkert fra mange Sider vil være enig om, at det har nogen Hast ogsaa af den Grund, at under den nuværende Ordning er der foregaaet en Sammenblanding af en Handelsministers og Nationalbankdirektionens Myndighed og Ansvar, som kan have sine Betænkeligheder. Afhændelsen af Landmandsbankaktierne er i Modsætning til den første Sag en Sag, som kan vente, til en gunstig Lejlighed foreligger. Inden for Det radikale Venstre er der unægtelig delte Meninger om denne Sag, men paa Grund af de Forudsætninger, hvorpaa det politiske Samarbejde hviler, vil det ikke være muligt fra Partiets Side at yde nogen Medvirkning til dens Løsning i Øjeblikket.

Jeg skal dernæst fremsætte nogle faa Bemærkninger om det Lovforslag, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen. Det er karakteristisk for økonomisk stærkt bevægede Perioder, at der altid fremkommer en Del af disse geniale Forslag, hvis Ophavsmænd føler sig glødende overbevist om at have fundet den eneste rigtige Udvej af samtlige Vanskeligheder. Naar det kniber, stiger Opfindsomheden, og naar man ikke kan klare sig, finder man paa Kunster. Det, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen tilsigter med sit Forslag, er just, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller spurgte ham om, en Ophævelse af Konjunkturerne. Ved Grundlæggelsen af et fast Pengevæsen har man indført Pengene som den faste Værdimaaler. Det har den Ulempe, at naar Tilbudet af Varer bliver stort, falder Varernes Pris, og for den, hvis Hovedinteresse ligger i at sælge Varer, er dette en Ulempe, som kun delvis udlignes ved, at de Varer, han skal købe, ogsaa falder i Pris.

Det maatte i Sandhed være ideelt, om man altid kunde være sikker paa at faa den samme Pris for sine Varer og saa samtidig kunde forøge sin Produktion. Det vilde sikkert i høj Grad være tiltalende for Landbruget under de nuværende Forhold at kunne producere løs, uden Begrænsning, til fast Pris. Nu vel, det kan man opnaa ved at lægge Varepriserne fast